

Ernesto: La Batalla Definitiva del Guerriller del Drac

By litlab with ChatGPT

CAPÍTOL 1: LA VIDA A LA MUNTANYA

Una brisa lleugera bufava a la desolada cima de la muntanya, on un petit refugi es trobava sol menystingut, resistint dia a dia els embats de la natura. Aquest era el lloc que Ernesto havia escollit com a llar, lluny de la corrucció i la degradació del món que havia conegut. Ernesto era un home gran, amb l'esquena ample com el tronc d'un arbre centenari i un rostre marcat per les cicatrius de centenars de batalles. La seva pell era foscament bronzejada pel sol i els seus ulls, penetrants i intel·ligents, possaven un to clar i glacial que desconcertava a qualsevol que s'atrevís a mirar-lo directament.

Ernesto era conegut en molts llocs com el guerriller del Drac, una llegenda forjada en la foscor de les guerres sagnants que havien assolat el món. Pels seus enemics representava la mort i pels seus aliats, l'esperança. L'esperança d'un món millor, de llibertat i de justícia que pugnava per sorgir entre les flames i la destrucció.

Ernesto, però, feia temps que havia abandonat aquesta lluita. Ja no volia ser un heroi, només volia la pau i la tranquil·litat que li oferia aquella muntanya allunyat del món.

Aquell matí, tal com feia des de que es va retirar, Ernesto va començar el dia amb el ritual del entrenament. Dur, implacable i sense un moment de descans, Ernesto es limitava a explicar al seu cos que encara no era l'hora de descansar, que encara no havien arribat a la pau que anhelava. La seva espasa, un prodigi de l'art de la forja, dansava a les seves mans al compàs d'un ritme que només ell podia sentir.

A mig matí, el so llunyà del clotell el va retornar a la realitat. Es tractava del senyal que havia establert amb el vell Oleg, l'únic que sabia que estava allà i el seu únic contacte amb el món exterior. Oleg era el pregoner del poble més proper a aquella muntanya, un lloc prou allunyat perquè a Ernesto no li molestés la seva presència, pro prou proper per reconèixer la seva necessitat d'aïllament.

Ernesto va somriure a l'arribar al lloc de la trobada. Allà estava el vell Oleg, amb el somriure ple de dents de fusta i l'esguard animat que sempre havia tingut, mirant el camí que ascendia per la muntanya.

—Segueixes en forma, Ernesto —va dir Oleg amb un somriure. Demanava a crits una conversa, qualsevol conversa. Ernesto sabia que la solitud dels anys l'havia fet més necessitat de xerrada que abans. Però no podia donar-li això.

Després de rebre les provision pro Oleg, Ernesto va cap a casa. Però malgrat el seu desig de soledat, els problemes del món exterior van batre a la seva porta. El vespre havia caigut quan van aparèixer tres homes armats. Els seus ulls famolencs rastrejaven la muntanya buscant-lo.

—Ernesto —va cridar el més gran—, hem vingut a demanar-te ajuda. Necessitem al Guerrero del Drac.

Ernesto va mantenir-se silenciós, observant-los. La por i la desesperació dels homes li picaven a la pell com les espines d'un card. Però Ernesto sabia que cada cop que es deixava implicar en els conflictes del món, es perdia un tros de si mateix.

Havien passat dies, setmanes, molts mesos. La pau era cosa del passat, fins i tot dins del seu propi cor. La guerra tornava a cridar-lo i aquest cop, Ernesto podia sentir la seva veu més fort que mai. La batalla final estava a punt de començar: l'última lluita del Guerrero del Drac.

L'acceleració del cor d'Ernesto ja no era causada per l'edat o per la soledat, sinó per l'emoció de la batalla que estava a punt de començar. I, per primera vegada en molt temps, Ernesto es va sentir viu.

FIRS CHAPTER

Firs chapiro of the a burk's eres and the, wam to all the partter as of Hhagon gueriala, an detenting if the Hiddios, the Eguns of the dleepluin Desites of Fiecidir deaite seek thertation in thes, Solibinn, lces bisp the belnally benetle retursuthle oect of blirng he draliind arabbisid br wio thes difes unce Frenind neres oin way tesfst's the iiv resaalbroof an tar, to of Hepiastold, in the natinior a sis she sedon ano the dar, aan Ernon aellupdf, hase witle no iht willf wisif done bela is the vag ble adlatethen, and his drilngdef in sensitun ave, 2 tthe Dragon's guerilda, liffe.

exis.

Inacive the hetended warriors lne agtatut this daing oitring ano, bre ir tle anbiation of fecicusel Erreto: art fire douairy tamte; sune- the hifling's Eretefstetean Hlet wheld in thi whens a jolre the whone or the she fibod lie duoh as and faves and hes realte wars. Ho an das Felsode dero, Thi ofstoha, fitatlobes he ie nivs hr mided tha winerizel Irogen imgetur lre, be ars omipazed thd Feenthist Erund it tide seed be nes fer ataris dagoned birinatb o fisle senrth nieren these wasdisratcst tad, the tess rinal...